

Una fe.

Un relat de: [josepsalatermens](#)

El que escriu és important per a mi i ho és perquè vull que entenguis quina és la meua fe, la meua creença. Em vaig introduir dins l'església cristiana evangèlica perquè volia fer uns estudis bíblics, aleshores la Bíblia m'havia pres el cor, em tenia ben captivat i necessitava aprendre més, ja portava un temps que la llegia a tothora, dia i nit, i el text que em va atrapar més, i encara ho fa, és la porció de l'evangeli Mateo 25:40 "I el Rei els respondrà: ja us dic que en la mesura en què ho vau fer a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho féreu". De seguida vaig copsar que per arribar a Déu, el camí que m'hi duria seria el de la gent que pateix, quan més a prop estigués dels que sofreixen, més a prop estaria de Déu. Així, de seguida em vaig anar de voluntari a un centre de Barcelona (COTTOLENGO) que tenien cura de desminuïts psíquics i físics. També hi ha que se senten prop de Déu mitjançant l'art o simplement fent qualsevol altra tasca.

Després d'uns dies d'assistir a les reunions que es feien a un local evangèlic, un pastor de la comunitat em va preguntar que amb tot el que m'havien ensenyat quina era la meua experiència espiritual, el que volia saber era si m'havia convertit, aleshores li vaig explicar la meua experiència envers Déu, és la que ja he escrit al paràgraf anterior, aquest bon home, després d'escoltar-me, va quedar en silenci, em pensó que no es va veure amb cor de dir-me res, no era aquesta la mena d'experiència que ell volia sentir.

A les primeres reunions se'm va dir que l'única manera d'arribar a Déu era mitjançant l'acceptació de Jesucrist com a Salvador, calia creure en ell, per tal de gaudir d'una veritable fe. El fet d'ajudar els necessitats era una conseqüència de l'acte de conversió, una manera de mostrar-li amor a Déu, un acte d'obediència, però havíem de tenir present que l'únic mitjà per arribar a Déu era, tal com he escrit abans, l'acceptació de Jesucrist com a fill de Déu i el nostre Salvador.

Sempre he estat un lletraferit i a més de llegir la Bíblia, m'empassava tot el que trobava escrit, així vaig descobrir textos que describen molt bé quina era la meua realitat espiritual, això em va fer que em qüestionés la meua suposada fe evangèlica i em comencés a sentir incòmode dins d'aquesta comunitat els últims anys que vaig ser-hi. Quantes vegades puc recordar quan em preguntaven com em trobava espiritualment i sempre responia que molt malament.

Accepto que les creences de l'església són prou vàlides per canalitzar la nostra espiritualitat envers Déu, però al no compartir allò que els és més fonamental, aleshores no se m'acceptarà ni tolerarà com a un creient genuí, pot ser puc passar com una persona interessada i amb inclinacions, pensaran, però l'Esperit Sant no és dins meu.

Quan jo pensó que l'Esperit Sant el podem sentir tothom, tothom, només pel fet de respirar, malgrat que no en siguem conscients. Que n'es de llaminer creure que pertanyem a un poble escollit, seleccionat per Déu entre tota la societat del món, en base a haver pres una decisió personal o, com és el cas dels calvinistes, que Déu ens ha triat literalment d'una manera arbitrària.

No fa pas gaire temps vaig llegir un text escrit potser fa més de dos mil cinc cents anys, simplement pensó que hi estic molt d'acord, és aquest:

No et creguis qualsevol cosa simplement perquè es rumoreja. No et creguis la veracitat de les tradicions únicament perquè han estat venerades d'ençà moltes generacions. No et creguis quelcom perquè l'opinió general ho considera verdader o perquè se'n parla molt d'ell. No et creguis quelcom per només el testimoni d'un dels més grans sabis de l'antiguitat. No et creguis quelcom perquè les probabilitats són al seu favor o perquè el costum t'empeny a creure que és veritat. No et creguis el que provee de la teua pròpia imaginació o fantasia pensant que es tracte d'una revelació d'un poder suprem. No et creguis res basant-te en la sola autoritat dels teus mestres o sacerdots. El que tu mateix hagas assejat, el que hagas experimentat i el que sigui beneficiós per a tu i per a la resta de la societat: en això has de creure i en això has d'adaptar el teu comportament.

Buda

Que en seria de diferent el món si no hagués religions que ens delimiten, que només hi hagués sensacions espirituals i que ningú les qüestionés, llavors tots ens poguessim tractar de germans.

Però l'església cristiana evangèlica, com altres religions, té els límits molt ben definits: si no ets dels nostres, aleshores no pertanyes al poble de Déu.

També et vull mostrar un altre text, aquest més recent, escrit potser farà uns cent anys:

Mai hauríem d'intentar seguir el mateix camí d'un altre ja que és el seu, però no el nostre.

Quan hagas trobat el teu camí, no has de fer res més que seure i deixar-te dur pel corrent de l'aigua del riu de la vida fins a la lliberació.

Un cop l'has trobat, ja mai més t'allunyis d'ell. Segueix el teu camí, et convé a tu, però en canvi, no li convé a un altre.

Swami Vivekananda

I això és tot fins ara, ja què sempre estem evolucionant i suposo que d'aquí a un temps pensaré diferent, degut a que estem aprenent constantment.

Prefereixo que la meua fe sigui com un bri d'herba que se'n duu el vent, a ser dura, ferma i inamovible, com una roca.

Tan sols vull ser el que sóc a cada instant.